

Kjøbenhavn skulde bevare denne Forskelighed. Og endelig gjorde man opmærksom paa, at selve Tilblivelsen af disse Lister o. s. v., som skulde benyttes, vilde være forskellig efter den kommunale Beskatningslov og efter den foreliggende Statsindkomstskattelov. Disse Betragtninger mente vi, vi burde komme i Møde, ikke for at lave ny kommunale Regler i Kjøbenhavn, men fordi den ny Skattelov med Nødvendighed fører med sig, at der maa komme et Supplement til de kommunale Beskatningsregler, som bringer Ensartethed i disse Forhold, og som stiller os som Hovedregel, at de Regler, der skulle følges, ere dem, der gives ved den ny Statsindkomstskattelov. Det forekommer mig, at vi maa gøre, hvad vi kunne, for at lette Kommunerne, og det er det, dette Forslag gaar ud paa. Jeg nævner, at denne Bestemmelse vistnok ved 3dje Behandling maa suppleres med en lille Tilføjelse. Jeg ved, at selv efter den Affattelse, den nu har faaet, synes man ikke i Kjøbenhavns Kommune, at man er betrygget mod de Ulemper, jeg har fremhævet. Jeg forbeholder mig at konferere med Ministeren, om der ikke kan tilføjes en Bestemmelse, som sikrer, hvad jeg nys nævnte, at det Mandtal, som benyttes til de to Skatteansættelser, bliver det samme. Jeg tror, at det er en ligefrem Nødvendighed; det gaar altsaa ganske i den samme Aand, som den her nævnte Bestemmelse sigter til, nemlig at gøre Indkomstskattelovens Anvendelighed mulig jævnsides med den kommunale Skattelov.

Jeg vender mig saa til den foreslaaede § 4. Den beskæftiger sig med de andre Kommuner og var først fra Flertallet skreven som kun gældende Købstadkommunerne; vi fandt imidlertid, at der var ingen Grund til ved den endelige Redaktion af Sagen at blive staaende ved dem, og have derfor formuleret den saaledes, at hvor en Kommunes Bestyrelse maatte ønske fremtidig at ligne den personlige Skat efter Reglerne om Statsindkomstskatten, skal den kunne gøre det ad vedtægtsmæssig Vej. Ogsaa dette er et Punkt, hvorom jeg henviser til det nysnævnte Andragende fra Købstadforeningen, som jeg lægger særlig Vægt paa. Man fremhæver der det samme, som jeg nys har nævnt for Kjøbenhavns Vedkommende, at det er umuligt at have disse to Ting ganske jævnsides med Forskel mellem Formue- og Lejlighedsskatten til Kommunen og Indkomstskatten til Staten. Det vil blive umuligt baade i Henseende til Ar-

bejdet og for Folks Forstaaelse af Skattevæsenet. Man beder derfor om Lov til at ligne de kommunale Skatter efter de Regler, som vedtoges af Lovgivningsmagten for Statsindkomstskatten. Det er dette, vi have stillet op her. Jeg kan, som sagt, ikke se andet, end at det er en ganske naturlig Tilføjelse, og for saa vidt man vil sige, at det kommer i Strid med, hvad der ellers gælder i Kommunerne, hvor man ligner efter Formue og Lejlighed, beder jeg bemærket, at det gør ikke nogen Hovedforskel med Hensyn til Stillingen mellem Kommunerne. Vi have her i Kjøbenhavn en Indkomstskat, og vi have i de andre Byer Formue- og Lejlighedsskat, og jeg tror ikke, det har givet Anledning til noget Besvær, at man saaledes har sat Skatten i Kjøbenhavn som Indkomstskat, i andre Kommuner efter Formue og Lejlighed. At sætte Skatten til Kommunen efter Indkomst i Stedet for efter Formue og Lejlighed vil ikke gøre noget Indgreb i de andre Kommuners Stilling. Der er endvidere det, der taler for den Vej, vi have foreslaet, og hvad de Herrer ville finde bestyrket baade ved praktisk Erfaring og ved alle Nationaløkonomers Udtalelser, at medens Formue- og Lejlighedsskatten kan forsvares i den lille Kommune, forsvares, men heller ikke mere, fordi man der saa nogenlunde kender Folks Formueforhold, er det umuligt at gaa den Vej i større Samfund. Lige saa lidt rimeligt som det vilde være i Fremtiden at gaa til at indføre Formue- og Lejlighedsskat i Kjøbenhavns Kommune, lige saa lidt rimeligt vilde det være i større Byer paa 30—40,000 Indbyggere at forlange, at Skatteansættelsen skal foretages efter et vilkaarligt Skøn i Stedet for at tage Indkomsten som det naturlige og rette. Vi have saa i § 4 tilføjet — atter for at vise, hvor begrænset vi have taget Opgaven — dels, at vi ikke ved at indføre den omtalte Bestemmelse vilde give Kommunerne Lov til at paaligne mere og i større Udstrækning, end de nu have Ret til, og dels, at hvor det blev indført — men ogsaa kun der — skulle Klager over de af Ligningsmyndighederne truffne Afgørelser indbringes for de i Lov om Indkomstskat til Staten anordnede Overskattekommissioner. Dette var Stridspunktet tidligere, den Gang man var inde paa at ville indføre den omtalte Bestemmelse for samtlige Landets Kommuner. Men dette stiller Flertallet ikke op igen, man lader det blive, som det er, i de Kommuner, som ikke ønske at forlade Formue- og Indkomstskatten. Vi sige